

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 21Csp/32/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120311459
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniel Marcián
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2022:6120311459.11

DOPLŇACÍ ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudcom JUDr. Danielom Marciánom v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO : 35724803, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., IČO : 53255739, so sídlom Pajštúnska 5, Bratislava - Petržalka proti žalovanému Y. K., nar. X. X. XXXX, s trvalým pobytom Mesto R. V., o zaplatenie sumy 3.000 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Dopĺňa výrok I. rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo 17. 5. 2022, č. k. : 21Csp/32/2021 - 284 o ďalšiu sumu, ktorú je p o v i n n ý žalovaný zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto dopĺňacieho rozsudku, a to o sumu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 158,14 eur.

odôvodnenie:

1. Žalobou doručenou na Okresný súd Banská Bystrica 28. 5. 2020, a následne 1. 6. 2021 postúpenou na Okresný súd Liptovský Mikuláš (v spojení s obsahovo identickými doplneniami žalobami doručenými na tunajší súd 8. 11. 2021, 21. 2. 2022 a 10. 5. 2022) sa žalobca domáhal rozhodnutia, ktorým by súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 3.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.000 eur od 23. 3. 2019 do zaplatenia. Tento žalobný návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej 22. 3. 2019 medzi právnym predchodcom žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Tomášikova 48, Bratislava, IČO : 00151653) ako postupcom a žalobcom ako postupníkom došlo k postúpeniu pohľadávky uplatnenej v tomto konaní z postupcu na postupníka, pričom žalovaný bol v čase postúpenia tejto pohľadávky (napriek písomnej výzve postupcu) nepretržite v omeškaní so splnením, čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi, po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Dňa 11. 11. 2011 uzatvoril postupca so žalovaným zmluvu č. 335016354, ktorej súčasťou boli aj všeobecné obchodné podmienky postupcu. Na základe tejto zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky vo výške 19.761 eur, pričom žalovaný uhradil celkovo sumu 17.285,67 eur. Tieto úhrady žalovaného boli započítané na istinu vo výške 6.058,01 eur, na zmluvný úrok vo výške 10.180,79 eur, na úrok z omeškania vo výške 149,34 eur a na poplatky vo výške 897,53 eur. Žalovaný však neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a preto postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru k 1. 3. 2018. Žalovaný po postúpení pohľadávky nevykonal žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje 3.000 eur, pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 3.000 eur (zvyšnú časť dlžnej sumy vo výške 15.114,40 eur, ktorá pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 10.702,99 eur, z neuhradeného riadneho zmluvného úroku vo výške 4.148,25 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 1.030,16 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 33 eur si žalobca neuplatňuje.) Žalobca si tiež uplatnil nárok na úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, počnúc dňom 23. 3. 2019, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky, v sadzbe 8 % ročne zo sumy 3.000 eur. Pokiaľ ide o náhradu trov konania, tak žalobca si uplatnil nárok na náhradu trov konania za 3 úkony právnej služby (prevzatie veci a príprava zastúpenia, predžalobná výzva a podanie žaloby.) Pokiaľ ide o úkon právnej služby - predžalobná výzva

vo vzťahu k tomuto úkonu si uplatnil žalobca nárok podľa § 13a ods. 1 písm. 9 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. - o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov vo výške 131,79 eur, pričom táto suma podľa žalobcu pozostáva z odmeny právneho zástupcu a z režijného paušálu, k čomu si uplatnil tiež nárok na 20 % DPH z tejto sumy.

2. Rozsudkom zo 17. 5. 2022 č. k. : 21Csp/32/2021 - 284 Okresný súd Liptovský Mikuláš takto rozhodol :

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 3.000 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.000 eur od 23. 3. 2019 do zaplataenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

3. Podľa § 121 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov - Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) príslušenstvom pohľadávky sú úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

4. Vzhľadom na to, že tunajší súd dodatočne, po vyhlásení pôvodného rozsudku zo 17. 5. 2022, č. k. : 21Csp/32/2021 - 284 zistil, že v rámci tohto rozsudku nedošlo aj k rozhodnutiu o časti príslušenstva, a to príslušenstve spočívajúcim v žalobcom vynaložených nákladoch spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ, ktoré spočívali v nákladoch právneho zastúpenia žalobcu advokátom ešte pred začatím konania vo veci samej, a to v súvislosti s uskutočnením úkonu právnej služby - predžalobnej výzvy z 2. 4. 2020, teda keďže súd nerozhodol v pôvodnom rozsudku o časti predmetu konania vo veci samej, pričom žalobca 16. 8. 2022 doručil na tunajší súd sťažnosť z 15. 8. 2022 proti uzneseniu vyššej súdnej úradníčky tunajšieho súdu z 13. 7. 2022 č. k. : 21Csp/32/2021 - 300, ktorým táto žalobcovi priznala náhradu trov konania vo výške 406,30 eur, a na ktorých úhradu zaviazala žalovaného, ktorú sťažnosť súd z obsahového hľadiska vyhodnotil (aj) ako podnet na vydanie dopĺňacieho rozsudku k pôvodnému rozsudku zo 17. 5. 2022, keďže sa v tejto sťažnosti žalobca pre prípad, že súd bude uplatnený nárok na sumu 158,14 eur právne kvalifikovať ako náklady spojené s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ (k čomu aj došlo) domáhal, s poukazom na zásadu „iura novit curia“, priznania tejto sumy ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ vo vzťahu ku ktorej (uplatnenej) sume si riadne splnil povinnosť tvrdenia (už v žalobe), súd podľa § 255 ods. 1 CSP (aj bez návrhu) doplnil tento pôvodný rozsudok zo 17. 5. 2022 o rozhodnutie o tejto chýbajúcej časti predmetu konania, keď podľa § 121 ods. 3 OZ uložil žalovanému zaplatiť žalobcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto dopĺňacieho rozsudku aj sumu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky v súvislosti s vykonaním tohto úkonu právnej služby - predžalobnej výzvy z 2. 4. 2020 advokátom ako zástupcom žalobcu vo výške 158,14 eur (odmena podľa § 10 ods. 1 vyhl. MS SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov vo výške 121,17 eur plus 20% DPH podľa § 18 ods. 3 uvedenej vyhl. a režijný paušál k tomuto úkonu podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhl. vo výške 10,62 eur plus 20% DPH podľa § 18 ods. 3 uvedenej vyhl.)

5. Náklady na právnu pomoc pri koncipovaní spornej predžalobnej výzvy totiž nepredstavujú trovy konania. Žalobcom zvolená cesta uplatnenia tohto nároku na zaplataenie sumy 158,14 eur (ako procesnoprávneho nároku na náhradu trov konania) nebola správna, pretože tu ide o nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky podľa § 121 ods. 3 OZ, teda príslušenstvo pohľadávky (viď aj uznesenie Ústavného súdu SR z 30. 11. 2021 sp. zn. : III. ÚS 642/2021, ods. 17.) Podľa § 251 CSP trovami konania sú totiž všetky výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva. V prípade výdavkoch spojených s späťžalobnou výzvou však nejde o výdavky, ktoré by vznikli počas konania, ale ide o výdavky vzniknuté pred začatím konania.

6. Keďže však súd súhlasil s argumentáciou žalobcu zo sťažnosti žalobcu z 15. 8. 2021, že súd nebol pri vydávaní rozsudku v tejto veci viazaný (v žalobe uvedenej) nesprávnou právnou kvalifikáciou uplatneného nároku vo výške 158,14 eur ako trov konania, ale mal žalobcom opísaný skutkový stav, na základe ktorého si žalobca uplatňoval nárok na túto sumu (uskutočnenie predžalobnej výzvy - pokusu o zmier z 2. 4. 2020 na čl. 100, podpísaný zástupcom žalobcu, ktorý je advokát), touto výzvou za preukázaný, mal prekvalifikovať nesprávnú právnú kvalifikáciu tohto skutkového stavu zo strany žalobcu na správnu právnú kvalifikáciu tohto nároku ako nákladov spojených s uplatnením pohľadávky pred začatím konania podľa § 121 ods. 3 OZ (ako druhu príslušenstva pohľadávky) a preto musel priznať žalobcovi tento nárok v rámci tohto dopĺňacieho rozsudku podľa § 225 CSP (k

povinnosti prekvalifikovania nesprávneho právneho posúdenia žalobcu zo strany súdu - vid' aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. 9. 2010, sp.zn.: 5Cdo 196/2009.)

7. Vzhľadom na to, že aj pred začatím konania vo veci samej sa hmotnoprávny vzťah medzi advokátom a jeho klientom (žalobcom) spravoval ustanovením vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov, súd priznal tento uplatnený nárok vo výške 158,14 eur žalobcovi podľa § 10 ods. 1 (odmena za vykonanie úkonu advokátom žalobcu - predžalobnú výzvu z 2. 4. 2020), § 16 ods. 3 režijný paušál príslušný k tomuto úkonu právnej služby - predžalobnej výzve) a 20% DPH zo sumy odmeny a režijného paušálu za tento úkon právnej služby) podľa § 18 ods. 3 uvedenej vyhlášky (121,17 eur - odmena + (0,2 x 121,17 eur ako 20% DPH z odmeny) + 10,62 eur - režijný paušál + (0,2 x 10,62 eur - 20% DPH z režijného paušálu)).

8. Na pojednávaní 22. 11. 2022 (pred vyhlásením dopĺňacieho rozsudku) žalobca vyhlásil, že zotrval na doterajšej argumentácii, ktorú predložil do konania v písomnej podobe, pričom mal za to, že uvedené náklady na trovy právneho zastúpenia za predžalobnú výzvu mali byť správne priznané už v uznesení o trovách konania, avšak súd to právne posúdil inak. Po prezentácii predbežného právneho posúdenia zo strany súdu žalobca na tomto pojednávaní doplnil, že rozhodnutie Ústavného súdu SR spomínané v ods. 17 uznesenia tunajšieho súdu z 21. 9. 2022, teda uznesenie Ústavného súdu SR z 30. 11. 2021, sp.zn.: III. ÚS 642/2021, na základe ktorého tunajší súd nepriznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia za predžalobnú výzvu sa týkalo inej právnej veci, pretože sa nejednalo o vymoženie dlžnej sumy, ale o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva. Taktiež v uvedenom prípade, posudzovanom ústavným súdom išlo o predžalobnú výzvu, ktorá bola vypracovaná v roku 2018, avšak k novele vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov došlo až k 15. 6. 2019, preto skutkové okolnosti podľa žalobcu boli iné. Ďalej žalobca argumentoval, že aj z odôvodnenia ústavného súdu, konkrétne z bodu 19. a 20. vyplýva, že ústavný súd nekonštatoval, že by žalobca nemal nárok na zaplatenie predžalobnej výzvy na zaplatenie nákladov za predžalobnú výzvu, ale iba po formálnej stránke ho posúdil ako príslušenstvo pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka. Ďalej žalobca namietal, že aj prevzatie a príprava právneho zastúpenia, či samotné podanie na súd - žaloby je úkonom, ktorý nastáva pred začatím samotného konania, avšak tieto úkony, rovnako ako aj predžalobná výzva súvisia s konaním, a preto všetky by mali byť predmetom trov právneho zastúpenia.

9. Súd sa s touto argumentáciou žalobcu vysporiadal nasledovným spôsobom.

10. Argumentácia žalobcu, že ústavný súd vo svojom uznesení z 30. 11. 2021 sp.zn.: III. ÚS 642/2021 vyslovil právny názor v súvislosti s konaním vedeným pred súdom prvej inštancie, ktorého predmetom bolo zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam (na rozdiel od konania v tejto veci, v rámci ktorého išlo o zaplatenie peňažnej pohľadávky) je irelevantná, pretože nie je zjavné (a ani žalobca to neuviedol) ako by táto skutková rozdielnosť mohla mať vplyv na právny názor vyslovený ústavným súdom v jeho uznesení, podľa ktorého náklady na právnu pomoc pri koncipovaní predžalobnej výzvy nepredstavujú trovy konania a zvolená cesta jeho uplatnenia ako procesno- právneho nároku na náhradu trov konania nie je správna, ale ide o nárok na náhradu nákladov spojených s uplatnením práva podľa § 121 ods. 3 OZ ako druh príslušenstva.

11. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu poukazujúcu na iné vyhláškou odmeňované úkony právnej služby, ktoré síce tiež časovo predchádzajú začatiu súdneho konania, no súd napriek tomu výdavky na ne vynaložené považuje za súčasť trov konania, súd poukazuje na právny názor uvedený v ods. 20 uvedeného uznesenia ústavného súdu z 30. 11. 2021, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje, a kde sa teda uvádza, že pokiaľ ide o úkony podľa § 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky, tak v písomnom podaní na súd (napr. podanie žaloby) alebo protistrane týkajúce sa veci samej, ide druhovo o také úkony právnej služby, ktoré sami o sebe bezprostredne vedú k začatiu konania, a teda majú za následok vznik procesnoprávných vzťahov alebo ide o úkony adresované protistrane, čiže subjektu nie hmotnoprávných, ale procesnoprávných vzťahov, ktoré bez prebiehajúceho súdneho konania nemôžu existovať, a pokiaľ ide o úkony podľa § 13a ods. 1 písm. a) vyhlášky (prevzatie a príprava zastúpenia, vrátane prvej porady s klientom) aj v tomto prípade je vecou odôvodnenej úvahy konajúceho súdu, či takýto úkon právnej služby bude považovať za spĺňajúci parametre uvedené v § 251 CSP, pričom výsledok tejto úvahy sa môže odlišovať podľa toho, či zastúpenie bolo realizované výlučne s cieľom poskytovania právnej pomoci v pripravovanom súdnom konaní alebo ide o zastupovanie začaté v právnej veci, čo indikuje, že v momente realizácie neboli tieto úkony právnej služby motivované

iniciovaním súdneho konania, ktorého potreba vznikla až neskôr, čím ich (z tohto hľadiska) odlišil od predžalobnej výzvy.

12. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu, že v prípade, ktorý bol predmetom posudzovania ústavného súdu išlo o predžalobnú výzvu, ktorá bola vypracovaná ešte v roku 2018, avšak k novele vyhlášky o odmenách a náhradách advokátov došlo až k 15. 6. 2019, t.j., že aj skutkové okolnosti boli iné, je podľa tunajšieho súdu nezrozumiteľná, a už len z tohto dôvodu sa k nej tunajší súd nemôže relevantne vyjadriť. Pokiaľ však táto nezrozumiteľná argumentácia žalobcu znamená to, že žalobca namieta právnu argumentáciu tunajšieho súdu vyplývajúcu z ods. 18. uznesenia tunajšieho súdu z 21. 9. 2022 č.k.: 21Csp/32/2021 - 337, ktorú právnu argumentáciu však súd na pojednávaní konanom 22. 11. 2022 (pred vyhlásením doplnacieho rozsudku) vôbec v rámci svojho predbežného právneho posúdenia žalobcovi neuvádzal, keďže v rámci predbežného právneho posúdenia len stručne poukázal na ods. 17. uznesenia tunajšieho súdu z 21. 9. 2022, a nie aj na ods. 18 tohto uznesenia, tunajšiemu súdu tak zase nie je zrejmé prečo žalobca túto právnu námietku na tomto pojednávaní vôbec vzniesol, prečo na tomto mieste polemizoval s argumentáciou z ods. 18. uznesenia tunajšieho súdu z 21. 9. 2022 č.k.: 21Csp/32/2021 - 337. Ale ak by aj súd na tomto pojednávaní argumentoval právnym názorom vysloveným už v ods. 18. uznesenia tunajšieho súdu z 21. 9. 2022, v ktorom súd v súvislosti s argumentáciou žalobcu poukazujúcou na ustanovenie § 13a ods. 1 písm. d) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom od 15. 6. 2019 uviedol, že takisto sa stotožnil s právnym názorom ústavného súdu vyjadrenom v ods. 19. uvedeného uznesenia z 30. 11. 2021, a to, že táto vyhláška je len pod zákonným predpisom, ktorý nie je vykonávacím predpisom k zákonnému ustanoveniu § 251 CSP, a teda nemôže zmeniť jeho znenie (rozširovať v ňom uvedenú zákonnú definíciu trov konania), v ktorom ustanovení je vyjadrené, že úspešnej strane sporu možno priznať nárok na náhradu len tých trov, ktoré vznikli v čase od začatia súdneho konania do jeho skončenia s tým, že navyše tieto ustanovenia vyhlášky neupravujú obsah procesných právnych vzťahov medzi sporovými stranami v civilnom procesnom konaní, ale obsah hmotnoprávných vzťahov medzi klientom a advokátom, keďže táto vyhláška vykonáva ustanovenia zákonných predpisov o advokácii a nie CSP, tak ani potom by táto právna argumentácia žalobcu nebola dôvodná, pretože v ods. 19 uznesenia Ústavného súdu z 30. 11. 2021 sp.zn.: III. ÚS 642/2021 sa ústavný súd stotožnil s právnym názorom okresného súdu, ktorý sa v danom prípade nadbytočne vysporiadaval s argumentáciou sťažovateľky poukazujúcou na §13a ods. 1 písm. d) vyhlášky účinnej od 15. 6. 2019, keďže predžalobná výzva bola vykonaná ešte v roku 2018, avšak ústavný súd ju odobril, hoci sám uviedol, že ak by aj bola namiesto táto argumentácia sťažovateľky aj pre úkon právnej služby realizovaný v roku 2018, čo nebola, keďže ako uviedol narážala by na právnu istotu žalovaného, bola by správna.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v dvoch vyhotoveniach, o ktorom odvolaní bude rozhodovať Krajský súd v Žiline.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že :

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku) v znení neskorších predpisov.